

Hoofdstuk 1 – Aankomst in Hoorn

Sam en Noor kwamen aan in **Hoorn** op een frisse ochtend waarop de lucht nog net een beetje mistig was. De stad voelde meteen anders dan de plekken waar ze eerder waren geweest. Oude straatjes kronkelden door elkaar, de gevels leken bijna te vertellen dat ze al honderden jaren stonden, en overall hing een rustige, bijna historische sfeer.

“Dit voelt echt alsof je in een oud verhaal loopt,” zei Sam terwijl hij zijn tas beter op zijn rug zette.

Noor keek om zich heen. “Ja... maar wel een gezellig verhaal.”

Ze liepen samen richting het centrum. Hun bestemming was een hotel dat ze van tevoren hadden geboekt: **Hotel De Zilveren Haven**, een oud gebouw vlak bij het water.

Toen ze het gebouw zagen, bleven ze allebei even staan.

Het hotel was groot, donker van hout en steen, met smalle ramen en een torentje dat net boven de daken uitstak.

“Dit is geen gewoon hotel,” zei Sam zacht.

Noor glimlachte. “Dat had je kunnen weten toen je de naam zag.”

Binnen was het warm en stil. Een belletje klingelde toen ze de deur openden. Achter de balie stond een man van middelbare leeftijd met een rustige blik.

“Welkom in Hoorn,” zei hij vriendelijk. “Jullie hebben kamer 12 op de tweede verdieping.”

Zijn stem klonk normaal, maar zijn ogen bleven net iets te lang op hen hangen.

Alsof hij hen al kende.

Hoofdstuk 2 – Kamer 12 en het vreemde uitzicht

Hun kamer was klein maar sfeervol. Twee bedden, een houten vloer die een beetje kraakte en een raam dat uitkeek over het water en de haven van **Hoorn**.

“Best mooi eigenlijk,” zei Sam terwijl hij zijn tas op het bed gooide.

Noor liep naar het raam. “Ja... maar kijk daar eens.”

Ze wees naar een oud gebouw aan de rand van de haven. Het leek verlaten. Geen licht, geen beweging. En toch stond het er vreemd dominant bij, alsof het niet zomaar een gebouw was, maar iets dat toezicht hield.

“Waarom voelt dat alsof het naar ons kijkt?” fluisterde Sam.

Noor haalde haar schouders op, maar ze bleef er wel naar kijken. “Misschien omdat we te veel fantasie hebben.”

Maar zelfs zij klonk niet overtuigd.

Hoofdstuk 3 – Het hotel leeft 's nachts

Die avond werd het hotel stiller dan stil. Alsof het gebouw zelf in slaap viel.

Maar Sam en Noor werden wakker van geluid.

Brom... klik... tik...

Sam zat meteen rechtop. "Hoor je dat?"

Noor knikte in het donker. "Het komt van beneden."

Ze luisterden nog even. Het geluid was ritmisch, bijna alsof iets in een vaste cyclus werkte.

"Dat is niet gewoon een waterleiding," zei Sam.

Noor stond op. "We gaan kijken."

Ze liepen de gang op. Het tapijt dempte hun stappen, maar hun hartslag klonk harder dan alles.

Bij de trap naar de kelder stond een bord:

VERBODEN TOEGANG

Sam keek naar Noor. "Dat is altijd een uitnodiging."

Noor knikte. "Altijd."

Ze gingen naar beneden.

Hoofdstuk 4 – De kelder die geen kelder is

De kelder was oud, koud en vol stenen muren. Maar hoe verder ze liepen, hoe minder het voelde als een gewone kelder.

Er waren kabels.

Niet oude kabels.

Maar dikke, moderne kabels die in de muren verdwenen.

“Dit hoort hier niet,” zei Sam zacht.

Noor wees naar een muur. “Kijk daar.”

Een deur.

Maar geen normale deur.

Het oppervlak was glad met vreemde lijnen die zacht oplichtten.

Sam zette een stap dichterbij. “Dit is nieuw...”

Noor fluisterde: “Of verborgen.”

En precies op dat moment begon de deur zacht te trillen.

Hoofdstuk 5 – Het systeem ontwaakt

De deur ging open zonder dat iemand hem aanraakte.

Achter de deur zat geen kelder.

Maar een enorme ruimte vol lichtpanelen, schermen en bewegende structuren.

Sam stapte achteruit. “Dit kan niet onder een hotel zitten...”

Noor keek haar ogen uit. “Maar het zit er wel.”

Een stem klonk overal tegelijk:

“Nieuwe bezoekers geregistreerd.”

De lichten gingen feller branden. Het hele systeem leek wakker te worden.

Op schermen verschenen beelden van **Hoorn**. Straten, mensen, boten, het hotel zelf.

Sam fluisterde: “Het kijkt echt alles...”